

عنوان مقاله:

بررسی میزان زنده ماندن مخمر ساکرومایسس سرویزیه بیان کننده میوگلوبین انسانی در حضور اسید استیک و پراکسید هیدروژن

محل انتشار:

دوازدهمین کنگره ژنتیک ایران (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 5

نویسنده:

ارسطو بدویی دلفارد - عضو هیئت علمی گروه زیست شناسی دانشکده علوم، دانشگاه شهید باهنر کرمان

خلاصه مقاله:

میوگلوبین که یک پروتئین انتقالی است تسهیل کننده انتشار اکسیژن در عضله اسکلتی و قلمی می باشد. مطالعات اخیر نشان داده است که غلظت درون سلولی میوگلوبین با میزان سیتوکروم اکسیداز متناسب است. سیتوکروم اکسیداز مولکولی است که در طی فرآیند آپوپتوز از میتوکندری رها می شود. در طی دهه گذشته، مطالعات انجام شده در مخمر بیانگر وجود یک سیستم آپوپتوزی می باشد که نشان می دهد برخی از مسیرهای آپوپتوزی آن با مسیرهای آپوپتوز پستانداران مشابه است. بر همین اساس در این تحقیق، میوگلوبین انسانی پس از الحاق در پلاسمید به مخمر ساکرومایسس سرویزیه ترانسفورم گردید. سپس در حضور غلظتهای مختلف اسیتکاسید و پراکسید هیدروژن میزان زنده ماندن مخمرها با استفاده از روش لکه گذاری مورد بررسی قرار گرفت. نتایج نشان داد که سوش (ADH,2μ)(426) بعد از انکوباسیون در حضور اسیتک اسید میزان زنده ماندن کمتری را در مقایسه با سوش (416) (CYC, CEN) نشان می دهد.

کلمات کلیدی:

میوگلوبین، مخمر ساکرومایسس سرویزیه، مرگ سلولی، اسیتکاسید

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/226362>

